

**R. P. Fr. Ioannis Poncii, Corcagia-Hiberni, Ordinis Ff.
Minorvm, Sacræ Theologiæ Lectoris Ivbilati, Olim in
Collegio Romano S. Isidori Primarij Professoris;
Philosophiæ Ad Mentem Scoti Cvrsvs Integer**

Poncius, Joannes

Lugduni, 1659

Qvæst. 1. Quid sit, & vtrum detur de nouo scientia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95688](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95688)

3. *Obiicit primò*: Vna ex conditionibus scientiæ proprie dictæ est, quod sit discursiva, & hinc Philosophus descripsit supra demonstrationem per ordinem ad scientiam dicens eam esse orationem facientem scire & propterea etiam dicitur communiter, quod demonstratio sit perfectissimum instrumentum ex omnibus instrumentis logicis, quia scilicet est instrumentum, quo solo acquiri potest scientia: sed illa conditio non explicatur in prædicta descriptione: ergo non est bona.

Respondeo primò, ad descriptionem rei non esse necessarium, ut omnes conditiones & proprietates, aut etiam prædicata essentialia eius exprimantur in ea, sed sufficere quod declaratur natura eius secundum aliquam rationem, secundum quam distinguere possit ab omnibus, quæ sunt diuersæ rationis ab ipsa: unde, permissa maiori & minori, negari potest in forma consequentia.

Respondeo secundò, authores dupliciter philosophari de scientia supra descripta: aliqui enim dicunt de ratione eius essentiali, & intrinseca esse, quod sit discursiva formaliter loquendo, vel saltem hoc esse proprietatem eius; alii id negant, asserentes sufficere, quod sit virtualiter discursiva, & propterea cōcedūt Deo & Angelis cognitionem scientiæ, prout à nobis descripta est, etiam si Deo negent discursum formalem, & multi ex ipsi cum negent Angeli. Ita sentit noster *Doctor quæst. 4. prologi Bussol. 10. quæst. 5. Sotus hic capit. 3. & plures alij.*

4. Quod ad me attinet, existimo hanc quæstionem esse mere de nomine, & independenter ab eius decisione posse nostram conclusionem defendi. Quod sit de nomine patet, quia non est dubium, quin nomen scientia posset capi pro cognitione discursiva formaliter rei per causam, & etiā pro cognitione rei per causam siue discursiva formaliter, siue non; & si priori modo caperetur, certum est, quod scientia deberet esse discursiva formaliter; si posteriori modo, certum est, quod non omnis deberet esse talis formaliter. An autem capiatur primo, vel secundo modo, est mere de nomine, & si attendamus ad verba Aristotelis, certum est quod in illis nulla particula habeatur, per quam limitetur scientia ab ipso descripta ad solam discursivam formaliter. Nec refert quod ipse loquatur de scientia acquisibili per demonstrationem, nam non est necesse, quod omnis demonstratio sit discursus formalis; cur enim discursus virtualis, per quæ effectus cognosceretur per causam, non esset demonstratio? Sed, ut dixi, tota hæc controuersia est de nomine, & parui propterea momenti: quare melius est defendere conclusionem independenter ab ipsa.

Itaque si dicatur non requiri ad scientiam hic descriptam, quod sit discursiva formaliter, distinguere debet maior; quod sit discursiva formaliter, nego; quod sit discursiva formaliter, vel virtualiter, concedo maiorem, & nego minorem: eo enim ipso, quod dicitur quod sit cognitio rei habita per cognitionem causæ eius, significatur, quod scientia sit aliquo modo discursiva: nam esse aliquo modo discursivum, non est aliud quam esse cognitionem vnius propositionis acquisitam per cognitiones aliarum propositionum, ex quarum cognitione necessitate sequitur illa cognitio, & hoc totum significatur per illam periculum. Si vero dicatur ad scientiam hanc rigorosam necessarium esse, quod sit discursiva formaliter, concedi potest maior, & negari debet minor, dicendumque significari rationem discursus per illam particulam, *quod sit cognitio rei per causam*, intelligendo illam sic, ut sit cognitio rei habita per cognitionem aliam distinctam causæ ipsius.

5. Quod totum ut melius percipiatur, aduertendum est discursum formalem esse cognitionem vnius propositionis habitam vi duarum aliarum cognitionum, quibus cognoscuntur præmissæ, ex quibus sequitur illa cognitio. Discursus vero virtualis est, quando eodem actu cognoscit quis præmissas & conclusionem, & cognoscitur conclusio ob connexionem ipsius cum illis præmissis.

Obiicit secundò. De ratione scientiæ est, quod sit certa & evidens: sed in prædicta descriptione non exprimitur

hæ proprietates: ergo non est bona.

Respondetur potest primò, negando consequentiam, propter rationem præmissam in responsione prima ad obiectionem præcedentem.

Respondeo secundò negando minorem, eo enim ipso, quo dicitur, quod sit cognitio rei per causam, quæ non possit esse, quin res scita sit, prout scitur, significatur, quod sit cognitio certa: nam ex hoc ipso & illa res scita habet esse talis, & cognoscitur debere esse talis, & non posse esse aliter; ad hoc autem, ut cognitio sit certa, nihil aliud præter hoc requiritur: ergo in prædicta descriptione sufficienter exprimitur certitudo scientiæ.

Deinde eo ipso, quo dicitur esse cognitio rei per causam eius in essendo, quæ causa cognoscitur cognitione euidenti (qualiter supponendum est causam illam cognosci debere) esse causa eius, sequitur etiam cognitionem illam debere esse euidenter; nam cognitionem esse euidenter nihil aliud est quam esse cognitionem, per quam apparet res euidenter: rem autem apparere euidenter non est aliud, quam vel apparere ex terminis suis, quemadmodum apparent prima principia, vel apparere, ipsam habere cognitionem necessariam cum rebus sic apparentibus, hoc est cum primis principiis. Quamvis autem conclusio non cognoscatur ex vi terminorum apprehensorum, & propterea non sit euidens ex terminis; tamen quando proponuntur principia, ex quibus sequitur, apparet connexio illius cum illis principiis, & propterea, si principia sint euidencia, conclusio etiam euidens censi debet, cum hoc tantum discrimine, quod principia prima sint euidencia immediata ex vi ipsorum terminorum apprehensorum sine dependentia ab aliis propositionibus; conclusio vero non sit sic euidens immediate, sed mediate tantum, hoc est cum dependentia ab euidencia aliarum propositionum. Et hinc colligo actum, quo aliquis cognosceret Antichristum esse futurum, ex eo quod videret euidenter Deum reuelasse futuritionem eius, & præterea reuelationem diuinam esse infallibilem, esse actum euidenter (quidquid dicant alii, & quidquid sit utrum sit actus fidei, nec ne, de quo in materia de fide Theologica) quia apparet connexio veritatis eius cum illis præmissis, & determinatur intellectus tam ad præmissas, quam ad conclusionem illam iudicandam. Quod autem alii dicunt ulterius ad cognitionem euidenter requiri, quod sit ex aliquibus principiis intrinsece connexionis cum propositione cognita, ut ex causa eius vel effectu ab ipso procedente, vel ex euidencia terminorum, omnino gratis dicitur, nec poterunt inquam assignare rationem, cur cognitio quæ haberetur de causa per effectum eius, sit euidens, & cognitio quæ haberetur per duas propositiones euidentes non sit euidens; de quo tamen fultus in prædicta materia, ubi etiam plura tradidit solent de certitudine cognitionis. Hæc de prima difficultate.

Quantum ad alias duas difficultates, celebris erat Academicorum sententia negatiuè omnino dari scientiā vllā, contra quos fultus tractatu particulari disputauit S. Augustinus. Quam quidē sententiā non existimo solū intelligendā de scientiā illa rigorosa quartæ acceptionis paulo ante descripta, sed de omni cognitione certa, & infallibili, omnē enim talē negasse mihi videntur Academici.

Nec minus erat celebris Platoniorum sententia, qui dari quidem multarum rerum cognitiones certas, & infallibiles fatebantur, negabant tamen vllam talem de nouo acquiri, sed ante infusam fuisse omnes huiusmodi à Deo animabus, quam corporibus infunderentur, & ex hac infusione traditas obliuioni, & postea successu temporis, quandoque in memoriam reuocari.

CONCLUSIO II.

6. Dantur multarum rerum cognitiones certæ, & infallibiles tam discursivæ quam non discursivæ, & quidē de nouo acquiruntur, hæc est omnium Peripateticorum, & Theologorum sententia contra Academicos quoad primam, certam, & Platonicos quoad secundam partem.

Probaturs prima pars, quia experimur in nobis cognitiones multas certas, & infallibiles, de quibus nulla ratione dubitare possumus, ut quod omne totum sit maius sua parte; quod de quolibet verum sit pro quocumque instanti temporis quod sit vel non sit; quod numerus quaternarius constet ex duobus binariis, & sit distincta rationis à binario, & ternario; quod ternarius non possit diuidi adæquate in duos numeros æquales; quod quaternarius possit, quod nos ipsi videamus, audiamus, intelligamus; quod bonum sit amandum, malum fugiendum, Deus sit colendus, parentes obseruandi: ergo dantur plures cognitiones certæ, & infallibiles. Quod vero dentur plures tales non discursiue, patet, ex exemplis iam propositis: quod autem dentur etiam plures discursiue, patet, quia si dentur aliqua cognitiones non discursiue certæ, nihil obstat quo minus ex pluribus talibus possit inferri aliqua alia cognitio certa mediante discursu: & quod id actu fiat, patet discurrendo per singulas scientias, in quibus multæ tales reperiuntur.

Confirmatur ad hominem, quia vel Academici cognoscunt certo, & infallibiliter non dari ullam cognitionem certam, aut ullam rem, de qua possit haberi talis cognitio, vel non cognoscunt; si cognoscunt, ergo datur aliqua cognitio certa, & obiectum aliquod sic cognoscibile; si non cognoscunt, ergo non debent tam pertinaciter illud asserere contra tot Doctores, qui videntur sibi oppositum cognoscere.

Probaturs secunda pars, quia experimur de nouo nos acquirere plures tales cognitiones, quas nunquam ante habuimus actu: nec est dicendum quod illas habuimus, antequam animæ corporibus infunderentur, tum quia gratis id diceretur absque autoritate, ratione, experientia: tum quia quamuis nunquam ante cognouissemus hanc propositionem; quod omne totum est maius sua parte, eo ipso, quo proponeretur intellectui, determinaretur ad cognoscendum certo, quod esset vera; & idem est de cæteris propositionibus, quæ de facto certo cognoscuntur: ergo quæcunque præcedens cognitio, quæ haberetur de illa propositione, esset impertinens ad illam habendam: tum denique quia falsum est animas fuisse creatas, antequam infunderentur corporibus, ut suo loco dicemus, & definitum est in *Concilio Bracharensi primo cap. 6.*

7. Obiicies primo pro Academicis: scientia & cognitio quæcumque certa est de re inuariabili, & necessaria: sed nulla res huius mundi est inuariabilis, & necessaria: ergo de nulla tali potest haberi scientia, aut cognitio aliqua certa.

Respondetur primo cum communi sententia distinguendo maiorem: de re inuariabili, & necessaria quantum ad existentiam aut accidentia ita, ut non possit esse indifferens ad existendum vel non existendum, sed debeat necessarium existeret, & ita ut non possit perdere aliqua accidentia ex iis, quæ semel habet, aut acquirere aliqua de nouo, nego maiorem; quantum ad essentiam, & connectionem essentia cum suis proprietatibus sic, ut res cuius essentia debeat necessarium esse istius essentia, & res habens tales proprietates, debeat necessarium habere tales proprietates, & non possit esse quin habeat tales, loquendo de proprietatibus metaphysicis, concedo maiorem. Similiter distingo minorem: res huius mundi sunt inuariabiles quantum ad existentiam aut accidentia, concedo minorem; quantum ad essentiam, & proprietates, nego minorem, & consequentiam.

Respondetur secundo distinguendo maiorem; de re inuariabili, secundum quod cognoscitur certo, concedo; nam quod cognoscitur certo, non potest unquam ita variari, quin sit, prout sic cognoscitur: de re inuariabili secundum alias rationes, nego maiorem. Et similiter distingo minorem: nulla res est inuariabilis, & necessaria secundum illam rationem, secundum quam terminat cognitionem certam, nego; secundum alias rationes, concedo minorem, & nego consequentiam.

Respondetur tertio, de re variabili quoad existentiam posse haberi cognitionem certam, quod existat, ut patet in actibus vitalibus nostris, quos certo & infallibiliter cognoscimus existere, quando existunt, quia experimur illos,

& ex illis cognoscimus certo cognitione experientiali nos viuere, quamuis non necessario existerint tunc, sed potuerint non existere. Itaque sufficit ad cognitionem certam, quod impossibile sit illud non esse pro instanti, pro quo cognoscitur, ex suppositione quod cognoscatur, siue simpliciter possit existere, siue non. Vnde in forma distingo iterum maiorem: de re inuariabili simpliciter, nego; de re inuariabili ita, ut ex suppositione scientia non possit non esse, prout cognoscitur per scientiam, concedo maiorem, & similiter distingo minorem; sunt variabiles simpliciter, transeunt; sunt variabiles ita, ut ex suppositione cognitionis, quæ habetur de ipsis, non debeat se habere prout cognoscitur se habere per illam cognitionem, nego minorem & consequentiam.

8. Obiicies secundo pro iisdem: Omnis nostra cognitio dependet à sensibus, ut patet tum autoritate Philosophi 1. *Met. 1. & 2. Post. 26.* tum experientia, sed sensus decipiuntur sapissime; visui enim apparet baculus fractus in aqua, qui non est fractus: ergo nullam possumus habere cognitionem certam, quia nulla cognitio potest esse certa, quæ dependet à cognitione incerta.

Respondetur distinguendo maiorem, quatenus species rerum habentur de facto dependenter ab operationibus sensuum, concedo; quatenus cognitio omnis intellectus debet esse solum circa obiecta sensuum, aut conformis apprehensioni sensuum, nego maiorem, & permitta minori nego consequentiam, ad cuius probationem dico bene posse cognitionem certam dependere à cognitione incerta, quando cognitio certa non est conformis cognitioni incerta, sed solum dependet ab ipsa in ordine ad accipiendas species deseruiantes simplici apprehensioni. Plura deseruiunt ad maiorem intellectionem huius responsionis habebuntur ex dicendis in libro de anima.

9. Obiicies tertio pro Platonicis: Quando aliquid volumus scire de nouo, vel illud sciimus ante, vel ignorauimus; si primum, ergo illud non sciimus de nouo totaliter, sed solum recordamur eius: si secundum frustra laborabimus, quia etiam si occurrat quod querimus, non tamen cognoscemus illud, sicut querens seruū fugitiuum antea incognitū, etiam occurrente non cognoscet.

Confirmatur experientia pueri interrogati à Socrate de multis rebus Geometricis, qui non minus apte respondit, quam si antea iis studiuisset.

Confirmatur secundo experientia Pythagoræ qui dicebat se multarum rerum recordari, quas antequam infunderetur anima ipsius suo corpori, cognouit.

Respondetur ignorare nos antea sepe, quæ de nouo sciimus: ad cuius impugnationem nego sequelam, quia cognoscimus illud de nouo, etiam si nunquam ante cognosceretur, ex eo quod obiectum determinatiū intellectus de nouo proponatur. Quemadmodum enim albedo nunquam ante visū oculum dispositū, cui proponitur, bene determinat ad visionem sui, ita hæc propositio de nouo proposita intellectui: omne totum est maius sua parte, determinat intellectum ad iudicandum quod sit vera. Illud autem de seruū fugitiuo nullo modo est simile, quia ille non cognoscetur, quoniam neque ipse se proderet, nec adessent alia principia determinantia ad cognitionem ipsius, in casu autē nostro esset principium determinans intellectum ad cognitionem obiecti ante ignoti.

10. Confirmatur hoc primo, quia sicut qui reperit seruū ante cognitū, non solum cognoscit illuminet, sed cognoscit etiam ipsum fuisse cognitū à se ante, si cognoscatur per recordationem; ita similiter, quando cognoscimus aliquid de nouo, si illa cognitio esset recordatio, deberemus cognoscere quod illud fuerit ante à nobis cognitū, ut est euidēs, sed hoc est manifeste contra experientiam: ergo non omnis cognitio nostra necessarium est recordatio.

Confirmatur secundo: quia qua ratione cum primum producta, aut creata est anima nostra, cognoscebat aliqua non cognita ante, poterat etiam hodie cognoscere aliqua non ante cognita: est enim eadem ratio: ergo non est necessarium ad cognitionem nouam præcessisse aliquam aliam.

Ad primam confirmationem respondeo, puerū illum apte respon-

respondisse, quia res bene proponebatur ipsi, & determinabatur intellectus eius à rebus sic propositis ad veras cognitiones, non quia antea illa sciuit.

Ad secundam confirmationem respondeo, non esse credendum Pythagoræ, qui studio propria sententia defendendæ splendide poterat mentiri, nec habet ullam verisimilitudinem, quod ille solus recordaretur talium rerum. Quod si etiam experientia illius esset credenda, tamen non inde inferretur, quod quidquid ipse, aut nos cognoscimus, antea illud cognouerimus, & de nouo solum recordemur illius: unde experientia illa, quamuis esset vera, non esset ad rem.

QVÆSTIO II.

De obiecto scientiæ.

Non quero iā de obiecto adæquato scientiæ vllius totalis cōprehendētis plures scientiās partiales, sed potius de obiecto cuiuslibet scientiæ particularis: nec etiā quero de scientiæ particularis obiecto cōplexo, hoc est, de propositione obiectiua, ad quā terminatur scientia, seu quæ cognoscitur per illā: sed de obiecto incompleto, quod est subiectū talis propositionis. Capiō autē scientiā hic, non in illo rigore, in quo cōprehendit solummodo cognitiones rerū per causas, sed quatenus extendit se ad cognitionē discursiuā, certā & euidentē, quæ cognoscitur aliqua propositio propter connexionem veritatis ipsius cum veritatibus aliarū propositionum, siue in illis aliis propositionibus proponatur causa istius veritatis, siue effectus, siue quacumq; demū alia ratio.

CONCLUSIO I.

De quo possit haberi scientia certa.

11. *De quacumque re, cui necessario conuenit aliquod prædicatum, cuius connexio cum illa re euidenter cognosci potest per alias duas propositiones euidenter cognitās, potest haberi scientia in acceptione iam dicta.* Hæc patet ex natura ipsius scientiæ, quæ in illa acceptione non est aliud, quam cognitio discursiuā certa & euidentis habita ex euidentia aliarum propositionū, cum quarum veritate veritas istius rei scitæ habet euidentem connexionē; sed cognitio quæ cognosceretur de quacumq; re huiusmodi prædicatū necessario ipsi cōueniens ex vi taliū propositionum esset huiusmodi: ergo esset scientia, ergo de quacumq; tali potest haberi scientia in hac acceptione.

De ente rationis potest haberi scientia.

12. *Hinc habetur primò*, quod de entibus rationis possit dari scientia, quia habent huiusmodi prædicata conuenientia ipsis; & sane qui dicunt instrumenta logica, vt syllogismum vt sic, definitionē, demonstrationem, &c. formaliter constitui per entia rationis, & ea, vt sic formaliter constituta, esse obiecta Logicæ, debent id cōcedere, vel negare Logicæ esse scientiā; & qui negant Logicam per se agere de entibus rationis, concedunt tamē posse intellectum fabricare entia rationis in obiectis Logicæ, quæ quidem entia ficta rationis habeāt diuersā naturā pro diuersitate fundamenti, & termini, aut muneris ipsis ab intellectu attributi, similiter debent concedere quod vniū ens rationis ex ipsis possit cognosci esse diuersæ rationis fictæ ab alio ente rationis, & habere etiam diuersam proprietatem fictā à proprietate alterius, & quod illa diuersa proprietates fictæ ipsius possemus demonstrare probati de ipso per suam descriptionem aut definitionem.

Dices: scientia proprie dicta solum potest esse de re seu ente simpliciter: ergo nequit esse de ente rationis.

Confirmatur, quia scientia proprie dicta nequit esse nisi de re, quæ potest definiri: sed ens rationis nequit definiri: ergo.

Respondeo, negando antecedens replicā, & minorem confirmationis. Quod si quis tamen velit scientiā rigorosissimā esse illam, quæ habetur de re aliqua aut ente simpliciter, & solam talē rem posse proprie & rigorose definiri, dicat consequenter ens rationis non posse definiri definitione rigorosa, nec scientiā rigorosam de eo haberi posse, nec hoc est contra resolutionem iam datā neq; enim loquimur de scientia aut definitione in tali rigore, sed de scientia, prout dicitur notitiā certā, & euidentem discursiuā, & de definitione prout dicitur orationem explicatiuā naturæ rei, siue realis, siue rationis

13. *sequitur secundò* de singularibus posse dari scientiam, nam potest discursiue de quocumque indiuiduo humano cognosci certo & euidenter per discursum à priori quod sit risibilis ex eo, quod sit rationalis; à posteriori quod sit rationalis ex eo quod sit risibilis; & potest cognosci de ipso quod non sit multiplicabilis in plura indiuidua, de quibus prædicetur in quid.

Dices: secundum Philosophum. 1. *Poster. tex. 181. & 7. Met. tex. 53. & aliis locis*: scientia habetur tantum de vniuersalibus, nec datur de singularibus.

Respondeo Philosophum & alios auctores sic loquentes, quibus tribuenda est autoritas, explicandos sic, vt sensus sit, quod scientia illa, quibus cognoscuntur de rebus proprietates consequentes essentias earum, non habeantur per se primo de singularibus, quatenus singularia sunt, sed per se primo de ipsa natura vniuersali in singularibus inclusa, & secundario tantum de singularibus: verbi gratia scientia quæ cognoscitur, quod Petrus sit risibilis non habetur per se primo de Petro quatenus Petrus est, sed de natura humana: & secundario tantū habetur de Petro, ex eo scilicet quod includat naturā humanam. Itaque in hoc sensu non habetur scientia de singularibus, secundū Philosophū, & veritatē. *Rursus* non habetur aliqua scientia de vilo singulari, per quam cognosci possit determinatum aliquod singulare, vt distinguitur ab omni alio singulari: non obstat enim quacumque cognitione, quam habemus pro hoc statu de Petro, posset nobis aliquod aliud indiuiduum sic proponi, vt non possemus ipsum discernere à Petro, & sic vt possemus dubitare, an esset Petrus, nec ne. In hoc etiam sensu potest dici, quod de singularibus non habeatur scientia, aut notitiā aliqua certa.

De indiuiduo potest haberi scientia.

Quomodo de indiuiduo nequit haberi scientia.

14. *Sequitur tertio*, quod de ente per accidens possit dari scientia, quia reuera potest aliquis certo cognoscere de pariete albo, quod non habeat aliquā per se vnam proprietatem, & quod sit distincta rationis ab ente per se, & potest cognosci ex defectu proprietatis vnius per se de ipso, quod non sit vnum per se in essentia per discursum à posteriori, & ex defectu essentiae vnius per se potest cognosci à priori de ipso, quod non habeat proprietatem per se vnam, & potest de aggregato ex lapidibus, & lignis tali modo cōpositis, seu cōiunctis inter se cognosci certo quod sit habilis ad habitationē commodam, aut inhabilis, & sic multæ proprietates demonstrantur in scientia Arithmetica de numero, in Musica de numero sonoro, in Perspectiua de linea visuali, in Politica de republica: quam etiā sententiam docet expresse *Auerſa q. 24. sect. 4.* qui plures alios citat pro se.

De ente per accidens potest haberi scientia.

Dices: Aristoteles 6. *Met. c. 2. & lib. 11. c. 9.* negat de ente per accidens dari vllam scientiam, quam etiam doctrinam amplectitur *Scotus* variis locis. Et confirmari potest ex eo quod tale ens nequeat definiri, scientia autem haberi nequit, nisi de re definibili.

Respondeo Philosophum & Doctorem loqui de scientia in magis rigorosa acceptione, quam hic de ea agimus, quatenus scilicet sumitur pro cognitione, quæ aut cognoscitur aliqua proprietas per se vna de aliquo per definitionem rigorosam, quæ est vnius per se solummodo; aut per proprietatem per se vnam cognoscitur definitio per se vna alicuius rei. Et per hoc patet ad confirmationem; scientia enim in hac rigorosa acceptione non habetur nisi de re rigorose definibili, qualis est res vna per se; bene tamen potest scientia in largiori acceptione haberi de rebus aliis.

QVÆSTIO III.

Utrum scientia actualis possit esse simul cum opinione & fide de eodem obiecto in eodem intellectu.

15. **N**on est dubium, quin de eodē obiecto materiali, seu de eadem propositione obiectiua possit vnus intellectus habere scientiā, & alius opinionē, & alius fidem; nec etiā dubium est, quin idem intellectus (modo simul habere possit plures actus iudicarios diuersarum propositionum) possit habere fidē de vno obiecto, vt de futuritione Antichristi, opinionē de altero,